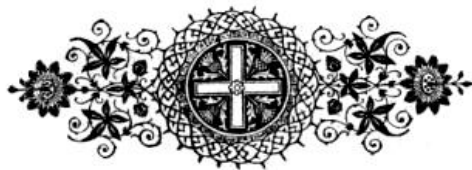

Ks. EDMUND STABRYŁA SI

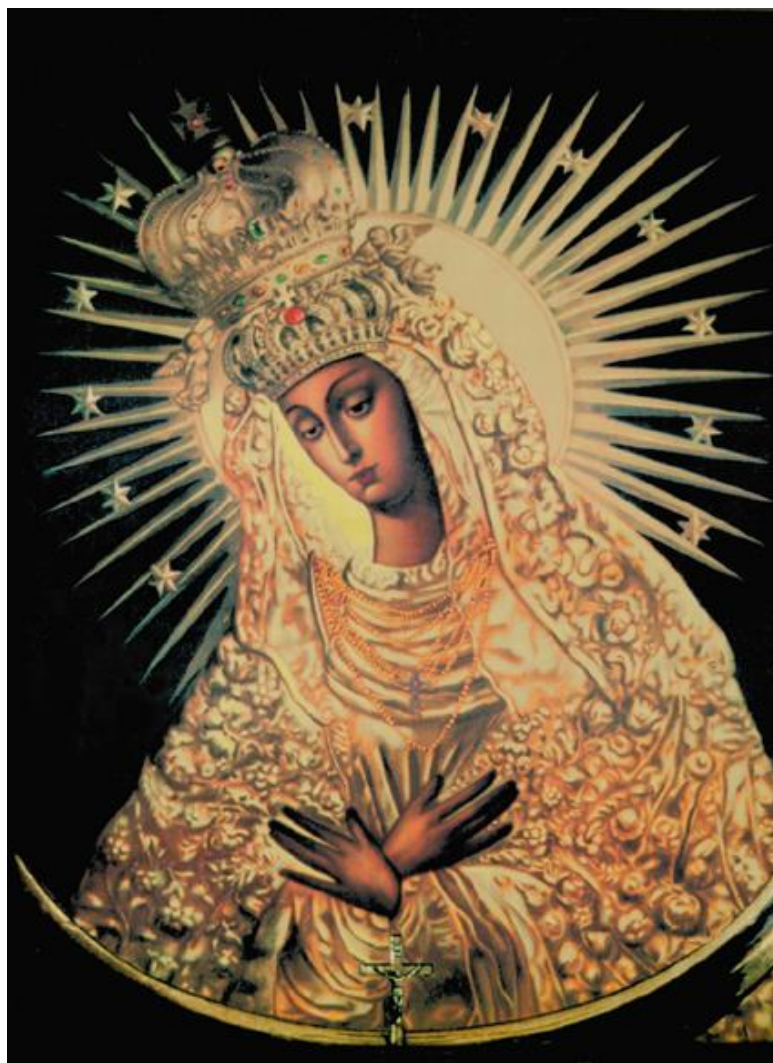
KAZANIE NA UROCZYSTOŚĆ KRÓLOWEJ KORONY POLSKIEJ

NAJŚWIĘTSZA MARYJA PANNA UZDROWIENIEM CHORYCH.
– OPIEKUNKĄ RODZINY. – CHWAŁĄ I DŹWIGNIĄ NARODU
POLSKIEGO

KRAKÓW 2022

www.ultramontes.pl

KAZANIE NA UROCZYSTOŚĆ KRÓLOWEJ KORONY POLSKIEJ

**NAJŚWIĘTSZA MARYJA PANNA UZDROWIENIEM CHORYCH.
– OPIEKUNKĄ RODZINY. – CHWAŁĄ I DŹWIGNIĄ NARODU
POLSKIEGO**

Ks. EDMUND STABRYŁA SI

Królowo Korony Polskiej módl się za nami!

Zaledwie trzynaście lat temu, jak długa, bo półtorawiekowa prawie, noc niewoli pierzchła, a narodowi naszemu wzeszedł ranek wyzwolin. Ale zaranie wielkiego dnia nowej ery w dziejach naszych poprzedziła straszna zawierucha

wojny światowej. A zanim jeszcze rozpierzchły się groźne chmury na widnokregu Europy, już nowa burza zerwała się nad Polską i wśród ogłuszających gromów i oślepiających błyskawic szła na nią od wschodu, obracając w gruzy, zgliszcza i popioły jej wsie i miasteczka. Ogrom klęski był nagły i niespodziewany. Zdawało się już, że nowy dzień zbudził nas na to, byśmy w jego świetle otwartymi oczyma patrzeć mogli na ostateczną zagładę naszą, działo się z nami wtedy podobnie, jak dzieje się z człowiekiem, którego tuż przed zgonem zbudzi z omdlenia nagły błysk świadomości, rychłej już śmierci. I oto nagle stało się coś zdumiewającego – stał się cud! – Burza, która ogarnęła sobą już znaczne połacie kraju i skierowała swoje gromy i błyskawice w serce Polski, Warszawę, nadspodziewanie załamuje się – u samych bram stolicy!... Umierający zrywa się i z okrzykiem triumfu staje się zwycięzcą – śmierci!

I któż z nas, najdrożsi, nie słyszał o Cudzie nad Wisłą w uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny 15-go sierpnia 1920 roku! I któż z nas wątpi, że Maryja była tam wtedy z nami! Wszak jest Królową Korony Polskiej, Hetmanką narodu naszego!

Najdrożsi! Uniknęliśmy zagłady w pamiętnym roku wojny bolszewickiej. Żyjemy. Ale niebo jeszcze ciągle zachmurzone nad nami. Ciężko nam żyć; każdy rok cięższym nam się wydaje. Źle dzieje się na świecie, za mało dobrego w naszej ojczyźnie. Z pewnym lękiem spoglądamy w przyszłość. Widzimy, że ludzie nam nic nie pomogą; jesteśmy zdani na własne siły, – a my tacy słabi. Gdzież nam szukać pokrzepienia serc i hartu woli? Oto w Bogu i w przemożnej przyczynie Królowej Korony Polskiej. Ona jest najlepszą Matką naszą. Nie po to wyratowała nas z zalewu bolszewickiego, byśmy zginąć mieli już w chwilę potem. Do niej więc zwracajmy błagalne dłonie o pomoc i wsparcie w naszych i narodu naszego potrzebach.

Dzisiejsza uroczystość Królowej Korony Polskiej daje nam dobrą sposobność odnowienia naszej wiary i ufności w Opatrzność Bożą, rządzącą losami narodów, a osobliwie losami naszego narodu przez przemożne wstawiennictwo Maryi. Ten właśnie cel mając na oku, przypomnijmy sobie niektóre fakty z dziejów naszych, pouczające, jak bardzo Maryja umiłowała nasz naród i jak wiele zdziałała dla jego dobra doczesnego i wiekuistego, – na większą chwałę Bożą, ku czci Bogarodzicy Królowej Korony Polskiej i pożytek dusz naszych.

Czy spojrzycie, najdrożsi, na ten obraz Starowiejskiej Matki Miłosierdzia, czy przeniesiecie się myślą gdziekolwiek indziej do stopni tronów Bogarodzicy na ziemiach naszych – wszędzie, czy w Częstochowie, czy we Lwowie, czy w Krakowie, Gostyniu, Górcie, Leżajsku, Jarosławiu, czy na Kalwariach, czy Wilnie – wszędzie wokół lub w pobliżu cudownych obrazów Bogarodzicy znajdziecie rozliczne przedmioty wartościowe, czyli wota. Gdyby tych darów wotywnych, które do tych przybytków Maryi przez wieki napływały i po dziś dzień, choć już znacznie uboższe, ciągle jeszcze napływają, nie naruszono, to ile jest na ziemiach Polski miejsc, słynących z łask i cudów najłaskawszej Matki Zbawiciela, tyle dziś w ojczyźnie naszej byłoby skarbów, skarbców i skarbczyków. Atoli w różnych czasach bardzo wiele z tych wotów, i to najcenniejszych, zabrano bądź na skarb narodowy, jak w Częstochowie, bądź przerobiono je na Korony i kosztowne ozdoby, którymi ukoronowano i przyozdobiono cudowne obrazy, bądź wreszcie wiele tych kosztownych darów stało się łupem świętokradzkiej ręki nawet takiego Józefa II cesarza Austrii, który między innymi złupił i tę starowiejską stolicę Matki Miłosierdzia.

Wszystkie te hojne i bogate dary, składane w ciągu wieków u stopni tronów Bogarodzicy w ojczyźnie naszej, stawiają nam przed oczy, jedną wielką i niczym nieodpartą prawdę, tę mianowicie, że Serce Przechyste Maryi to przepaść niezgłębiona wszelkiej dobroci, łaskawości i słodyczy; że z tego Serca,

jak z nieprzebranej krynicy, spłynęły i spływają źródła łask na poszczególne dusze polskie.

Gdyby te wota mogły mówić!... albo raczej gdyby ci wszyscy, co je kiedykolwiek w naszych mariańskich przybytkach wdzięcznym sercem złożyli, mogli dziś zaludnić tutejsze okoliczne wzgórza i doliny i gdyby do tych szczęśliwych ofiarodawców dołączyły się rzesze ubogich prostaków, których krom perlistych łez wdzięczności za doznane cuda, nigdy na jakieś wota ze srebra czy złota stać nie było – zdumielibyśmy się ogromem tej rzeszy ludzi wszelkiego stanu i wieku: – tych kalek uzdrowionych, – tych chorych nieuleczalnie, a nawet zmarłych, cudownie obdarzonych zdrowiem i życiem, – tych wdów i sierot pocieszonych, – tych od krzywdy, zła i nieszczęść wszelkich ocalonych, – tych wreszcie grzeszników, nieraz wielkich i zakamieniałych, nawróconych! I usłyszelibyśmy płynący w niebo z piersi tej nieprzejrzanej rzeszy hymn wielki dziękczynienia ku chwale Tej, która jest Matką Miłosierdzia, Uzdrawieniem chorych, Ucieczką grzeszników, Pocieszycielką strapionych, Wspomożeniem Wiernych i Królową Korony Polskiej.

Do każdej z tych dusz polskich może ta najłaskawsza Królowa nasza powiedzieć słowami Psalmisty: "*Wzywaleś mnie w dzień utrapienia, wyrwałem cię, a czcić mnie będziesz*" (49, 15). Słusznie również może Maryja zastosować do siebie słowa Księgi Przypowieści: "*Przy mnie są bogactwa i sława, abym ubogaciła tych, którzy mnie miłują i skarby ich napelniła*" (8, 18. 21).

Z kościołów, przybytków Boga Utajonego, i od stopni tronów Maryi wracali przodkowie nasi pod strzechy wieśniacze, w progi dworów szlacheckich lub pałaców wielmożów, by tam w spełnianiu ważnych a trudnych zadań rodzinnych doświadczać równie troskliwej i czulej opieki Najlepszej z Matek. Przodkowie nasi, jeszcze pogrążeni w mrokach pogaństwa, odznaczali się wielką czcią dla założycieli rodziny, ojca i matki. Ale czym jest naprawdę godność ojcostwa i macierzyństwa, jak bronić skutecznie od skażenia życie rodzinne, jak żywić i pielęgnować trwałą miłość, wierność i zgodę małżeńską, jak wychowywać potomstwo dla Boga i ojczyzny w zdrowiu duszy i ciała, – to jasno poznali dopiero w świetle nauki Chrystusowej, to im walenie ułatwiła dopiero Bogarodzica-Dziewica, w której tak dziewica, jak żona, jak matka, jak wdowa znaleźć może świetlany wzór i porywający przykład wszelkich cnót.

By im ułatwić naśladowanie cnót swoich, by ich w nich rozmiłować, przysłała im ta dobra Matka nasza wcześniej, bo już w XIII wieku, gorących

czcicieli i wiernych synów swoich zakonnych: Dominikanów, Franciszkanów i Karmelitów. Pierwsi uczą przodków naszych odmawiania różańca, drudzy wielbią Niepokalaną, śpiewając z nimi Godzinki, a Karmelici uzbrajają ich piersi puklerzem szkaplerza. I odtąd rozbrzmiewają melodią Godzinek ⁽¹⁾ co rano nie tylko chaty wieśniacze, lecz i dworki rycerskie i pałace wielmożnych, a w szeregi bractw różańcowych i szkaplerznych zaciągają się rodziny kmieci na równi z szlacheckimi, hetmani i królowie.

W drugiej połowie XVI wieku, gdy wierze Chrystusowej i obyczajom w Polsce zagrażała poczęła zaraza herezji luterskiej, przysyła Najświętsza Panna do Polski zakon Jezuitów, by ten, zrzeszywszy pod błękitnymi sztandarami kongregacji mariańskich wszystkie stany polskie, wpajał w dusze sodalisów przede wszystkim zamiłowanie czystości życia rodzinnego i nieskazitelności obyczajów. A podobne były zadania także innych licznych stowarzyszeń mariańskich i bractw, zakładanych bądź to przez Jezuitów, bądź przez inne zakony, jak bractwo Św. Rodziny, Przczystego Serca Maryi, Najśłodszego Serca Jezusowego, Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny i wiele innych.

Wszystkie one, pod tą czy pod inną nazwą, sięgały wpływem swoim szeroko i głęboko we wszystkie warstwy narodu, utwierdzając w nim mocno na fundamencie wiary i czystości obyczajów ustrój rodzinny. "Toż byli ludzie czyści i wyniośli" – są słowa poety o przodkach naszych – "I jak z żołądzi drobnej dąb wykwiła. Rodziną stali i z rodziny rośli; I była groźna ta Rzeczpospolita" (Wł. Ordon). Zawdzięczali to zaś w wielkiej mierze macierzyńskiej pieczy Maryi, którą czcili nie tylko po świątyniach Pańskich, lecz i życiem swoim na łonie rodziny.

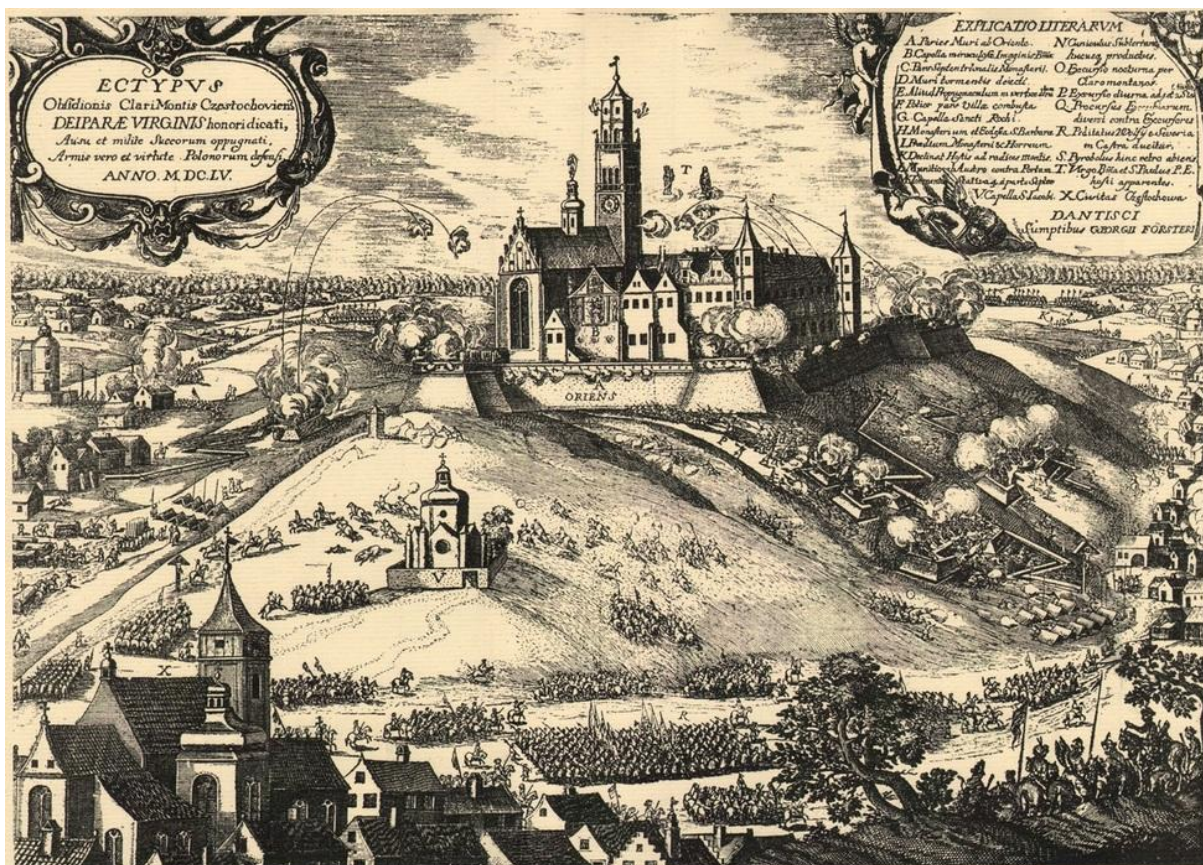
I czy to już wszystko, czego dokonała dobroć i miłość Maryi względem narodu naszego? Bo wszak to już dużo i bardzo dużo. Wszak stwierdziliśmy już zdumiewający ogrom nadzwyczajnych łask i dobrodziejstw wszelakich, jakie dzięki przyczynie Maryi spłynęły na nieprzejrzone rzesze przodków naszych. Tak, ale to były cuda, spełnione na dobro dusz poszczególnych, acz przemnogich lub na dobro rodziny polskiej, a nie słyszeliśmy jeszcze o łaskach nadzwyczajnych, spełnionych na dobro narodu jako całości; bo wszak Maryja jest Królową narodu naszego, Królową Korony Polskiej. Czymże więc Maryja była dla narodu, jako jego przemożna Królowa?

Oto Maryja była chwałą narodu w chwilach jego szczęścia, a jego dźwignią w chwilach klęsk i nieszczęść.

Wiek XIII, XIV i XV, w których Maryja tak wiele zdziałała dla dobra przodków naszych, były zarazem okresem największej Jej i narodu chwały. Wiek XIII rozpoczyna, a wiek XIV (1395 r.) kończy budowę jednego z największych pomników ku chwale Bogarodzicy na ziemiach polskich – mariackiego Kościoła w Krakowie. Jest to zarazem wiek świętych polskich. Wiek XIII wydaje 30 Męczenników sandomierskich, wydaje świętych: Jacka i Czesława, Wincentego Kadłubka, Jolantę, Jadwigę, Salomeę i Bronisławę. Jest to nowy, przepiękny bukiet kwiatów, rozkwitłych pod czujnym okiem Bogarodzicy na polskich niw zagonie, który Ona z niewymowną radością Matki przeniosła do rajskich ogrodów, by ich przedziwną wonią i blaskiem rozradować Serce Boskiego swojego Syna. Ona też pod koniec wieku XIV (1382 r.) na przybytek dla jednego z cudownych swoich obrazów upatrzyła sobie Jasną Górę, która odtąd staje się pierwszą stolicą Królowej Korony Polskiej, klejnotem droższym sercu Polaka nad złoto, perły i drogie kamienie.

Toteż wiek XV rozbrzmiewa już chwałą Maryi jak Polska długa i szeroka – od Grunwaldu, gdzie rycerstwo polskie z pieśnią "Bogurodzica" na ustach rozgromiło "w proch i pył krzyżacką zawieruchę", po Wilno, gdzie święty królewicz, Kazimierz, jaśnieje anielską skromnością i odznacza się szczególnym nabożeństwem do Maryi i po Kraków, gdzie św. Jan Kanty, wielki czciciel Maryi, budzi podziw zarówno dla uczoności, jak dla świętości życia. Tak to w ciągu tych pierwszych wieków chrześcijańskiej Polski rosła, potężniała cześć Bogarodzicy w narodzie naszym, rosła i potężna pieśń ku Jej chwale, zasilana przez coraz to nowe zastępy śpiewacze, aż cały naród zamienił się jakby w jeden wielki chór, śpiewający na jeden głos jedną wielką pieśń mariańską – Bogurodzica Dziewica, Bogiem sławiona Maryja!...

Jednak w wieku XVI przygasa niestety płomień miłości ku Maryi w sercu narodu; cześć i chwała Bogarodzicy nie płynie już ku niebu potężną pieśnią całego narodu. To już nie jeden wielki chór głosów, to już tylko drobne chóry – albo najczęściej soliści... Dopiero pod koniec tego wieku cześć i miłość ku Maryi żywszym zaczyna rozpalać się płomieniem, a w następnym wieku, XVII-ym, rozliczne bractwa i kongregacje mariańskie wskrzeszają wielkie wzory ubiegłych stuleci i naród nasz pod wpływem wielkich zdarzeń, strasznych wstrząsów i przeżyć na arenie dziejowej staje się znowuż jakby jednym wielkim bractwem Maryi.

Tenże bowiem wiek XVII był zarazem okresem klęsk i nieszczęść wszelkich, – sprawiedliwej chłosty Bożej za wielkie i liczne grzechy narodu. Zwaliała się na Polskę dzicz kozacka i tatarska, Siedmiogrodzianie, Szwedzi, Moskwa i Turcy, niszcząc Ogniem i Mieczem życie, mienie i dobytek setek i tysięcy obywateli; a naród, zamiast ostatkiem sił zjednoczonych rzucić się do obrony, rozdzielił się na wrogie sobie obozy, które sprowadziły na kraj hańbę wojny domowej, bratniego krwi rozlewu!... Był to istny Potop klęsk i nieszczęść zbiorowych. I gdyby nie cudowna pomoc Jasnogórskiej Pani, Królowej Korony Polskiej, korab Państwa polskiego byłby już wtedy – na sto lat przed rozbiorami – rozleciał się w drzazgi. Bo i jakżeż ksiądz Kordecki odważyłby się z garstką zaledwie 70 zakonników, i to w połowie, z powodu starości niezdolnych do boju, i z 160-ciu żołnierzami klasztornymi, źle uzbrojonymi, stawić czoło 4-em tysiącom Szwedów (2), zaopatrzonych w wielkie działa oblężnicze, gdyby niebiańska Hetmanka narodu nie dodawała mu odwagi i nie krzepiła w nim tej niezachwianej niczym pewności, że od losów Częstochowy zawisły w onej przełomowej dziejów godzinie losy całego państwa polskiego?... Tylko dzięki zbawczemu przymierzu z Królową Polskiej Korony nie uległ Kordecki! I tylko dzięki Maryi stał się cud: upokorzeni i pogiębieni duchowo Szwedzi muszą odstąpić z pod Częstochowy (1655)... wstąpiła nadzieja w serce Polaków; jeszcze tylko chwila a Szwedów wyżeną do nogi precz z granic Polski!

A jak Maryja, ta wielka Hetmanka narodu polskiego, wspierała nieszczęśliwego króla, Jana Kazimierza, tak opromieniła chwałą oręża naród i imię drugiego swojego czciciela, Jana Sobieskiego, dając mu dwukrotne zwycięstwo nad Turkami pod Chocimem (1673 r.) i pod murami Wiednia (1683 r.).

Oto, najdrożsi, co ważniejsze tylko fakta i daty, związane z imieniem Maryi, przemożnej Królowej i Hetmanki narodu naszego. Tak związane z imieniem Maryi i tak wyjaśnione Jej przemożną i cudowną przyczyną znajdujemy te fakta w rozlicznych źródłach historycznych i pomnikach piśmiennictwa polskiego.

Lecz może kto zapyta: czemu jednak Maryja, ta dobra Matka i ta przemożna Królowa Korony Polskiej, nie ocaliła państwa polskiego od zagłady w wieku 18-tym? Odpowiedzą nam na to znowuż pisma i księgi dawnych pisarzy naszych. Dowiemy się od nich, że nie co innego nas zgubiło i przywiodło Polskę do utraty niepodległości, jeno wielkie i liczne grzechy jej synów, do których wieki ostatnie dodały jeszcze grzech jeden wielki i szpetny, tj. niewdzięczność względem najlepszej Matki i Królowej naszej, Maryi – niedotrzymanie uroczystych ślubów, którymi król Jan Kazimierz a z nim wszystkie stany polskie związały się w pamiętnym roku 1656 dnia 1 kwietnia przed cudownym obrazem Matki Bożej Łaskawej w archikatedrze lwowskiej. Wszak "w tym pełnym klęsk i niebezpieczeństw stanie królestwa" polskiego, ogłaszając publicznie Najświętszą Pannę "Patronką i Królową" całej Polski, – zniewoleni Jej "wielkimi" względem narodu "dobrodziejstwami", – "ślubowaliśmy" uroczystie Maryi i Jej Synowi nie tylko szerzyć "cześć i nabożeństwo" ku Niej "po wszystkich krainach królestwa", lecz i to, że skoro

"za potężnym" Jej "wstawieniem nad nieprzyjaciółmi a szczególnie nad Szwedami zwycięstwo odniesiemy", postaramy się na podziękowanie i pamiątkę dzień ślubów obchodzić uroczyście po wieczne czasy, a co więcej "przrzekliśmy i ślubowaliśmy, że po odzyskaniu pokoju starać się będziemy usilnie z wszystkimi stanami, aby lud królestwa od niesprawiedliwych ciężarów i ucisku został wyzwolony". – I czemuż naród – gdy Matka Najświętsza ulitowała się i wyrwała nas z potopu nieszczęść, czemuż naród nasz nie spełnił tak uroczyście danych Jej obietnic!... Czemu lud polski żył nadal w ucisku i jęczał w jarzmie poddaństwa aż do końca 18 wieku i dalej!... Czemu radziliśmy nad reformą praw i ustroju państwa bezskutecznie, bo swarliwie i samolubnie!... Czemu swawolę nazywaliśmy i czyniliśmy – wolnością!... I tak dalej moglibyśmy długo jeszcze wyliczać błędy i grzechy przodków, za które potem trzeba było tak srogo pokutować. Doprawdy, wychowywać i urabiać tak kapryśne, lekkomyślne i niesforne dziecko, jakim był naród nasz w ostatnich trzech wiekach swego bytu niepodległego i nie tylko nie zrazić się do niego, ale okazywać mu tyle prawdziwie macierzyńskiej cierpliwości, dobroci, słodyczy i miłości, tak go bronić i osłaniać – tego dokonać mogło tylko Serce Tej, która jest Matką samego Boga-Człowieka i Współodkupicielką rodzaju ludzkiego!

Maryja też w gruncie rzeczy nigdy nas nie opuściła. Ona jak księżyc świeciła stale na naszym niebie i rozpraszała ciemności zwątpienia, jak jutrzienka poila serca nadzieją w tę straszną prawie lat 150 trwającą noc niewoli. Ona nam zastępowała Matkę-Ojczyznę. A skoro tylko wybiła godzina na naszym zegarze dziejowym, ledwie pierchła noc niewoli i naród polski z radością powitał wzejście dnia wyzwolin – Ona osłania go przed piorunami zawieruchy bolszewickiej i spełnia Cud nad Wisłą... I tak jak ongi, spełniło się w naszych czasach, że Maryja to najpewniejsza nasza dźwignia i ostoja. Obyż spełniło się jeszcze to drugie, by Maryja stała się chwałą narodu naszego w chwili jego szczęścia. Albowiem "szczęśliwe narody, które taką mają historię, jak Polska – powiedział niegdyś nuncjusz polski, Pignatelli (późniejszy papież Innocenty XII), – szczęśliwszego od was nie widzę państwa, gdyż wam jedynym zechciała być Królową Maryja, a to jest zaszczyt nad zaszczyty i szczęście niewymowne – obyście to tylko zrozumieli sami" (3).

O tak, czas już najwyższy, abyśmy to wreszcie zrozumieli sami i czynili wszystko, by sobie i narodowi naszemu wyjednać i zapewnić jak największe względy i łaski Królowej naszej Maryi. Historia, najdrożsi, jest mistrzynią życia. Błędy i grzechy naszych przodków, ich przewiny względem najlepszej Matki i

Królowej naszej, Maryi, niech nam, ich potomkom, posłużą za naukę i przestrogę. Służmy Bogu tak wiernie i czcimy Maryję gorąco, tak, jak to czynili święci polscy; więc nie tylko słowem, nie tylko językiem, lecz przede wszystkim czynem życia swojego.

Cnota Polaków poza Polakami (*Sarmatorum virtus veluti extra ipsos*) – mówili cudzoziemcy o naszych przodkach. My dziś dowieść powinniśmy, że nas stać nie tylko na wzniosłe porywy w chwilach krytycznych i przełomowych, nie tylko na czyny bohaterstwa na polu chwały, lecz i na dzieła prawdziwe twórcze i wielkie w stosunkach rodzinnych, społecznych i prawno-państwowych. A tylko z Bogiem, tylko w zgodzie z prawdami wiary Ojców i z zasadami moralności chrześcijańskiej, tylko w przymierzu i pod opieką Królowej Korony Polskiej dokażemy rzeczy wielkich i tak przyspieszymy Jej i narodu całego dzień chwały i szczęścia. A więc

"Błękitne rozwińmy sztandary,
Czas strząsnąć zwątpienia już pleśń,
Niech w sercach zagorze znicz wiary
I gromka niech ozwie się pieśń;
Z pod znaku Maryi rycerski my huf,
Błogosław nam Chryste na bój!
Stajemy jak ojce, by służyć Ci znów,
My Polska, my naród, lud Twój!" (4) Amen.

Ks. Edmund Stabryła SI

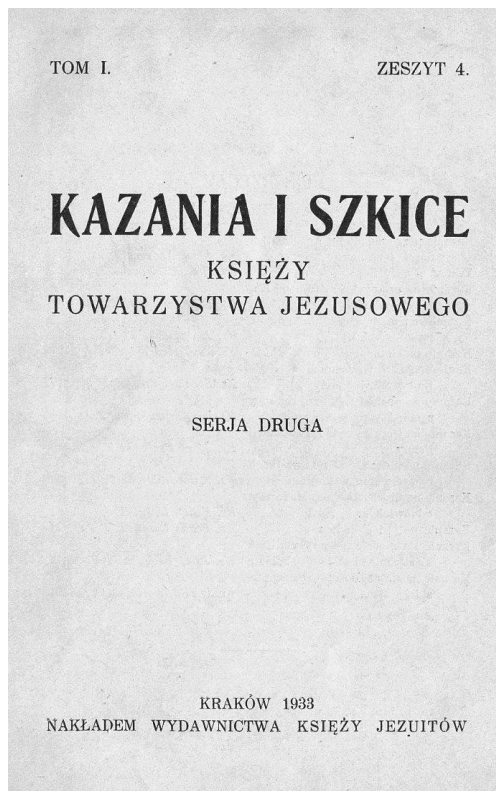
Kazania i szkice Księży Towarzystwa Jezusowego. Seria druga. Tom I. Zeszyt 4. Kraków 1933. NAKŁADEM WYDAWNICTWA KSIĘŻY JEZUITÓW, ss. 390-400. (a)

(Pisownię i słownictwo nieznacznie uwspółcześniono; ilustracje od red. *Ultra montes*).

Przypisy:

- (1) Godzinki przybyły do Polski w wieku XVI (Z. Gloger, *Encyklopedia Staropolska*).
- (2) Por. L. Kubala, *Wojna Szwedzka*, str. 179, 180.
- (3) Z aktów zakonu Marianów dawnych.
- (4) Z Hymnu Związku Sodalicyj Marjańskich uczniów szkół średnich w Polsce.
- (a) Por. 1) Ks. Zygmunt Łoziński, Biskup Piński, [Królowa Korony Polskiej](#).
- 2) Ks. Jan Domaszewicz, [Niepokalana Dziewica Maryja Współodkupicielka rodzaju ludzkiego. \(Mariologia\)](#).
- 3) O. Gabriel od św. Marii Magdaleny OCD, [Maryja Pośredniczka](#).

- 4) Św. Alfons Liguori, [*Uwielbienia Maryi \(De Mariae gloriis\)*](#).
  - 5) P. Armandus Plessis SMM, [*Manuale Mariologiae Dogmaticae*](#).
  - 6) O. R. Bernard OP, [*Tajemnica Maryi. Macierzyństwo łaski Najświętszej Panny, jego podstawy i wielkie zadania*](#).
  - 7) "Róża Duchowna", [*Za przyczyną Maryi. Przykłady opieki Królowej Różańca św.*](#)
  - 8) Ks. Jakub Górka, [*Cześć Maryi. O pobudkach i środkach nabożeństwa do Najświętszej Maryi Panny*](#).
  - 9) Bp Karol Ludwik Gay, Sufragan Diecezji Poitiers, [*Wykład tajemnic Różańca świętego*](#).
  - 10) Thomas a Kempis, [*De imitatione Mariae. \(Ex operibus Thomae a Kempis\)*](#).
  - 11) Johann Peter Silbert, [*Żywot Najświętszej Maryi Panny Bogarodzicy*](#).
  - 12) O. Czesław Lacrampe OP, [*Wszechpośrednictwo Najświętszej Maryi Panny*](#).
  - 13) Ks. Stanisław Bartynowski SI, [*Konferencja o Wszechpośrednictwie Najświętszej Maryi Panny*](#).
  - 14) Bp Józef Sebastian Pelczar, [*Królowa narodu polskiego*](#).
  - 15) Ks. Józef Pachucki SI, [*Kazanie na Oczyszczenie Najświętszej Maryi Panny*](#).
  - 16) Ks. Edward Kosibowicz SI, [*Kazanie na II Niedzielę po Wielkanocy*](#).
- (Przyp. red. *Ultra montes*).

([HTM](#))

© *Ultra montes* (www.ultramontes.pl)
Cracovia MMXXII, Kraków 2022